

Miracles

“Visiten vostès el Santuari de la Balma, prop de Morella, allà on l'arcàngel cada any venç el dimoni, i comprovaran a través dels ex-vots com són d'inesperats i extensos els miracles. També seria cas que, a la pàtria de sant Vicent Ferrer, la moda dels miracles l'haguérem d'importar d'Amèrica.”

Primer han vingut els àngels. És a dir, han tornat, perquè si bé es mira no se n'havien anat mai del nostre costat, simplement que els teníem una mica abandonats i no en fèiem cabal. Jo de menut anava molt alerta amb l'àngel de la guarda, que tenia per ofici evitar que caiguera a la sèquia, en els pecats solitaris i sota les rodes del tramvia: aquest encàrrec sí que puc dir que el meu àngel el va complir un parell de vegades amb notable eficàcia, els altres dos no tant. També lluitava amb els dimonis per tal de mantenir-los lluny de l'ànima infantil, tal com mostraven les estampes i el llibre del catecisme. Després vam adquirir una mica de cultura, i vam saber que els àngels formen legions celestials amb capitans d'armadura resplendent, que estan dividits en jerarquies i cors —arcàngels, querubins, serafins, trons, dominacions, i alguna que em deixen— i que les ales de ploma que porten, com les petites ales que duia als peus el déu Hermes, són el signe de la seua qualitat de veloços missatgers divins. Un món ple d'esperits benèfics i protectors, encarregats personalment de la nostra seguretat espiritual, era un món més amable per la vida.

Deu ser per això que tornen, d'ençà d'uns anys, sobretot als Estats Units d'Amèrica, que és un dels llocs on deuen fer més falta, vista la quantitat d'armament que el personal té guardat al calaix. Tornen, en tot cas, i amb tota la força de la indústria del llibre, dels vídeos documentals, i de la capacitat organitzativa del país. Prolifera societats angelòfiles o simplement angèliques, tractats d'angelologia, històries d'àngels, revistes il·lustrades, clubs, conferències amb diapositives, i tot el que fa al cas. A tot aquell que busca el seu àngel particular, li ensenyen la manera de trobar-lo, cosa que no té cap dificultat perquè és ben a prop per raó del seu ofici, i hom organitza curssets sobre la comunicació angèlica i el llenguatge dels querubins, cosa que té molt més mèrit. Benvinguts siguin, doncs, els àngels al nostre costat per donar una mica d'escalfor d'ànima, fer la xarradeta i servir de companyia. Si funciona, serà molt més barat que anar al psicoanalista.

I després dels àngels, han vingut els miracles. No sé si per causa de l'avantguarda angèlica, dels viatges de Woytila o l'onada de pensament domèstic i conservador que està submergint les societats adscrites al Tractat de l'Atlàntic Nord. Preguntats pels enquestadors fa poques setmanes, el 69% dels americans han contestat que sí, que creuen en els miracles. Miracles en el sentit bíblic i evangèlic de la paraula, divisió del mar Roig, trompetes de Jericó, resurrecció de Llät-

zer, els pans i els peixos, i sobretot els que qualsevol creient pot aconseguir en la pròpia vida i fortuna amb una mica d'insistència en la pregària. No crec que d'aquesta onada miraculosa tinga especialment la culpa el papa de Roma, ja que els prodigis i favors celestials plouen amb més abundància sobre els baptistes, els clients dels telepredicadors i les esglésies carismàtica i pentecostal, les de més ràpid creixement del país, on el ritual inclou “signes i prodigis” com a cosa de cada setmana.

No hi fa res que la mateixa església catòlica siga tan reticent a l'hora de reconèixer un miracle com a “real” (la comissió mèdica de Lorde fa set anys que no en reconeix cap). No hi fa res, tampoc, que la meitat dels teòlegs i especialistes bíblics afirmen que ni tan sols els miracles de l'evangeli eren miracles, sinó metàfores i al·legories de l'ensenyament de Crist. Hi ha un cèlebre “Seminari sobre Jesús” on els teòlegs es reuneixen periòdicament i voten amb boles de colors sobre la veracitat de l'evangeli. Últims resultats: 96% contra el naixement virginal de Crist, i majoria absoluta contra la resurrecció el tercer dia: al·legories. No ens deixaran res de bo, a colp de votacions teològiques, perquè si Crist no resuscità, ja m'exploraran per què hem d'anar a menjar la mona el dia de Pasqua. Però la massa dels fidels no està per la crítica textual, el context històric, i la capacitat de l'església primitiva per desenrotllar l'ensenyament per metàfores. Els carismàtics, els pentecostals, els baptistes i cada vegada més catòlics amb marededéus llagrimajants, volen miracles ara mateix, tal com passava en el bon temps antic. Volen ràpidament curacions de malalties, coixos que caminen i tumors que es dissolen (“gràcies, Esperit Sant”, diuen els petits anuncis, o “Jesús cura”), satisfacció conjugal, èxit per als fills i prosperitat en moneda. Bé sembla que funciona. La gent està contenta, resa i canta, rep la gràcia, paga, i viu una mica més animada que abans. I el cas és que ací ja ho havíem inventat fa molt de temps, tot això, només que a escala rural i una mica primitiva. Visiten vostès el Santuari de la Balma, prop de Morella, allà on l'arcàngel cada any venç el dimoni, i comprovaran a través dels ex-vots com són d'inesperats i extensos els miracles. També seria cas que, a la pàtria de sant Vicent Ferrer, la moda dels miracles l'haguérem d'importar d'Amèrica.

Joan F. Mira